

s názorem, že prý udánlivý dřívější postup nepodmiňuje neplatnost postupu druhého, že žalobce jest proto k žalobě legitimován a že pro nedostatek jeho aktivního oprávnění ke sporu neměla býti žaloba zamítnuta. Ježto odvolací soud v důsledku svého mylného právního názoru neučinil potřebná skutková zjištění, zejména o tom, stal-li se skutečně postup žalobní pohledávky svého času na jmenovaného třetího a do jaké částky, bylo napadené usnesení jako právně mylné zrušiti.

Čís. 15083.

K čl. 345 obch. zák.

Kdy nese prodávatel nebezpečí, zasílá-li čistý líc drahou v dřevěných sudech.

(Rozh. ze dne 27. března 1936, Rv I 910/34.)

Žalovanému bylo k jeho objednání zasláno 100 hl čistého lihu v sudu žalující firmy. Zásilka ta na dráze shořela. Žalující uvádí, že dle všeobecných prodejních podmínek, vydaných společenstvem pro zpeněžení lihu v Praze, které jsou otištěny na každém účtu a které žalovaný bez výhrad přijal, se dopravuje zboží ve všech případech na účet a nebezpečí kupujícího, takže dodávatel neručí ani za poškození zboží při dopravě, ani za schodky, že tyto podmínky byly též uvedeny na účtu, který žalovaná strana bez námitek přijala a vrátila žalobkyni, až když se dozvěděla, že zásilka shořela. Navrhuje proto žalující, aby bylo uznáno právem, že žalovaná jest povinna zaplatiti straně žalující částku 3.879 Kč 50 h (cena lihu, sudu s daní obrátovou). N i ž š í s o u d y žalobu zamítly, majíce za to, že žalující firma nezachovala péči řádného kupce zaslavši líc v dřevěném sudu na otevřeném voze a že nebezpečí dopravy stihá proto jen ji.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Dle čl. 344 obch. zák. jest ovšem prodávatel zboží zmocněn již ze zákona, aby na místě kupce zvolil způsob jeho zaslání s péčí řádného obchodníka, když kupitel v tomto směru nic neurčí. V souzeném případě bylo však zjištěno, že žalovaný Karel S. následkem stálého obchodního spojení se žalobkyní věděl o všeobecných prodejních podmínkách této a s nimi souhlasil, poněvadž se proti ní nikdy neohradil, a byly tyto podmínky závazné i pro zásilku lihu, o kterou jde ve sporu. Dle těchto podmínek se zboží dopravuje ve všech případech na účet a nebezpečí kupujícího a žalobkyně neručí za poškození a schodky jeho za dopravy. Dle jich obsahu není vyloučeno, aby doprava čistého lihu — která se děje drahou jen v otevřených vozech — nemohla býti uskutečněna v dřevěných sudech, žalovaný také nenamítal, že taková doprava jest zásadně nepřístupná, nýbrž jen, že několikrát upozorňoval zástupce žalující

firmy, aby mu byl líh zasílán v sudech železných. Dle dobrozdání znalce děje se doprava lihu jak v sudech železných, tak v sudech dřevěných a žalovaný toliko žádal, aby dle možnosti byl mu líh zasílán v sudech železných s poukazem na vypařování lihu. Z výpovědi té však neplyne, že bylo v souzeném případě pro žalobkyni závazně určeno, že líh musí býti zaslán v sudu železném. Naopak plyne z ní, že si žalovaný byl vědom možnosti, že mu líh bude zaslán v sudu dřevěném, jak se také někdy stávalo i v dřívějších případech, a tedy nevyloučil tento způsob zaslání lihu (§ 863 obč. z.). I dle posudku znalce, nebyl-li vymíněn žalovaným určitý druh obalu (dřevěný nebo železný sud), mohla žalobkyně zaslati líh v obalu dle své volby a jest proto nerozhodné, je-li odporučitelné líh zasílati v dřevěných sudech, či nikoliv. Za tohoto stavu věci nelze míti za to, že žalobkyně zanedbala při volbě sudu péči řádného obchodníka. Bylo naopak na žalovaném, aby, pečuje o věc vlastní, dal žalobkyni přímo rozkaz, pokud se týče způsobu dopravy lihu v sudě. Žalobkyně by se pak teprve byla mohla zachovati dle svých prodejních podmínek, které zejména ji také opravňovaly žádati žalovaného, aby dodal vlastní nádobu. Dle čl. 345 obch. zák. nese kupec nebezpečí, které zboží stihlo po předání jeho k dopravě. Shořela-li tudíž v souzeném případě zásilka na dráze, jde škoda tím vzešlá na vrub žalovaného, který si musil býti vědom dle prodejních podmínek, že doprava, jak se stala, děje se na jeho nebezpečí. Na tom nemohou nic změnit okolnosti, které se staly dodatečně a jsou uváděny v souvislost s uzavřením smlouvy samé. Výše nároku jest nesporná.

Čís. 15084.

Pracovní soudy jsou příslušny k rozhodnutí o nároku na náhradu škody, způsobené zaměstnavateli jeho zaměstnanci na autu jízdou na černo.

(Rozh. ze dne 27. března 1936, Rv I 1440/34.)

Žalobce domáhá se na žalovaných svých bývalých zaměstnancích náhrady škody, již mu způsobili rozbitím auta, jež si vypůjčili k jízdě na černo bez jeho vědomí. **N i ž š í s o u d y** (krajský soud v P. a vrchní soud v P.) neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

N e j v y š š í s o u d z podnětu dovolání zrušil oba rozsudky i s řízením jim předcházejícím pro zmatečnost a žalobu odmítl.

D ů v o d y:

Žalobou, podanou dne 16. října 1930 a doručenou žalovaným dne 24. října 1930, domáhá se žalobce na žalovaných, kteří byli u něho zaměstnání jako šoféři, náhrady škody, kterou mu způsobili tím, že první žalovaný s druhým žalovaným, který byl opilý, jel s žalobcovým autem na černo na výlet, že jeli příliš rychle a zavinili tím poškození auta. Ža-